

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 645

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 22 iulie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 593 din 15 iulie 2020 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/2020 pentru prorogarea intrării în vigoare a art. 1 pct. 1 din Legea nr. 14/2020 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2019 pentru modificarea și completarea Legii nr. 61/1993 privind alocația de stat pentru copii, precum și pentru modificarea art. 58 alin. (1) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap	2–8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
182. — Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale privind aprobarea Normelor de prevenire și stingere a incendiilor specifice activităților sectoarelor din domeniul agricol	8
273. — Ordin al președintelui Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar pentru aprobarea Normelor privind efectuarea investigațiilor în scopul de a detecta, a corecta și a preveni efectuarea necorespunzătoare a auditului statutar	9–13
ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI	
147. — Ordin pentru abrogarea art. 40 din Norma tehnică energetică privind determinarea consumului propriu tehnologic în rețelele electrice de interes public — NTE 013/16/00, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 26/2016	13
ACTE ALE COLEGIULUI FIZIOTERAPEUȚILOR DIN ROMÂNIA	
54. — Hotărâre pentru aprobarea Metodologiei privind activitățile procedurale interne de declanșare a mecanismului de alertă a celorlalte state membre ale Uniunii Europene, a statelor aparținând Spațiului Economic European și a Confederației Elvețiene	14–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 593

din 15 iulie 2020

**referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind respingerea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/2020 pentru prorogarea intrării în vigoare a art. I pct. 1
din Legea nr. 14/2020 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2019
pentru modificarea și completarea Legii nr. 61/1993 privind alocația de stat pentru copii,
precum și pentru modificarea art. 58 alin. (1) din Legea nr. 448/2006 privind protecția
și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/2020 pentru prorogarea intrării în vigoare a art. I pct. 1 din Legea nr. 14/2020 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2019 pentru modificarea și completarea Legii nr. 61/1993 privind alocația de stat pentru copii, precum și pentru modificarea art. 58 alin. (1) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, obiecție formulată de Guvernul României.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 3.356 din 23 iunie 2020 și constituie obiectul Dosarului nr. 792A/2020.

3. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate** se arată că, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2020 s-a dispus prorogarea unor termene prevăzute de Legea nr. 14/2020, având în vedere necesitatea încadrării în limita de deficit bugetar instituită prin reglementări europene, care nu trebuie să depășească 3% din produsul intern brut (în continuare *P/IB*). Parlamentul, în schimb, a respins această ordonanță de urgență, aspect care, în opinia autorului obiecției de neconstituționalitate, determină încălcarea art. 1 alin. (3) și (5), art. 111 alin. (1), art. 115 alin. (5) și (7), art. 138 alin. (5) și art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție.

4. Cu privire la încălcarea art. 111 alin. (1) și a art. 138 alin. (5) din Constituție se arată că Parlamentul nu și-a îndeplinit obligația constituțională de a solicita Guvernului o informare cu privire la dinamica prevederilor bugetului de stat în contextul soluțiilor legislative propuse, obligație rezultată și din dispozițiile constituționale ale art. 138 alin. (2), care prevăd că Guvernul are competența exclusivă de a elabora proiectul bugetului de stat și de a-l supune spre aprobare Parlamentului.

5. Art. 138 alin. (5) din Constituție prevede că nicio cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare, obligativitate care la nivel infraconstituțional a fost transpusă prin prevederile art. 15 alin. (1) și (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice și ale art. 15 alin. (1) lit. a) din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, care stabilesc obligația de întocmire a fișei financiare. Aceasta trebuie să

cuprindă schimbările anticipate în veniturile și cheltuielile bugetare pentru anul curent și următorii 4 ani; estimări privind eşalonarea creditelor bugetare și a creditelor de angajament, în cazul acțiunilor anuale și multianuale care conduc la majorarea cheltuielilor; măsurile avute în vedere pentru acoperirea majorării cheltuielilor sau a minusului de venituri pentru a nu influența deficitul bugetar. Cu privire la acest aspect se invocă Decizia nr. 22 din 20 ianuarie 2016, paragraful 59, sau Decizia nr. 593 din 14 septembrie 2016, paragraful 30, prin care Curtea a statuat că, în lipsa unei fișe financiare reactualizate la momentul adoptării legii, conform art. 15 alin. (3) din Legea nr. 500/2002, și în lipsa unui dialog real între Guvern și Parlament, nu se poate trage decât concluzia că la adoptarea legii s-a avut în vedere o sursă de finanțare incertă, generală și lipsită de un caracter obiectiv și efectiv, nefiind, așadar, reală.

6. Se mai precizează că, prin Decizia nr. 764 din 14 decembrie 2016, Curtea a arătat că faptul că cheltuielile de salarizare preconizate prin textele de lege criticate grevează bugetul pentru anul următor nu este de natură să justifice aprobarea unor cheltuieli fără implicarea, în condițiile Legii fundamentale, Guvernului care, potrivit art. 138 alin. (2) din Constituție, are competența de a elabora anual proiectul bugetului de stat și al asigurărilor sociale. Potrivit jurisprudenței Curții, art. 138 alin. (5) din Constituție se referă tocmai la caracterul obiectiv și efectiv al sursei de finanțare și operează cu elemente de certitudine și previzibilitate bugetară, respectiv acea cheltuială să fie previzională în deplină cunoștință de cauză în bugetul de stat pentru a putea fi acoperită în mod cert în cursul anului bugetar.

7. În consecință, raportat la obiectul legii de respingere, se arată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2020 reglementa prorogarea intrării în vigoare a unor prevederi cuprinse în Legea nr. 14/2020, întrucât prin intermediul acestora se proceda la o majorare a cheltuielilor bugetare, ulterior adoptării Legii bugetului de stat. Or, chiar prin efectul legii de respingere se generează cheltuieli suplimentare în sarcina bugetului de stat, cheltuieli care nu au fost luate în considerare atunci când a fost conceput bugetul de stat pe anul 2020 și care, prin urmare, sunt lipsite de o sursă reală de finanțare.

8. Se arată că critica de neconstituționalitate este întărită de faptul că aceste cheltuieli nu au fost analizate și cuprinse în legea bugetului de stat pe anul 2020 la momentul adoptării, întrucât, astfel cum se arată și în expunerea de motive la proiectul de lege de aprobare a ordonanței de urgență în discuție, impactul bugetar determinat de aplicarea Legii nr. 14/2020 nu a fost inclus în Legea bugetului de stat pe anul 2020 nr. 5/2020. Totodată, nu a fost avut în vedere impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen

scurt, cât și pe termen lung, care este deosebit de important, întrucât, prin revitalizarea prevederilor Legii nr. 14/2020, acesta prezintă caracter defavorabil, majorând cheltuielile bugetare de stat.

9. Așadar, se apreciază că în procesul legislativ de aprobare sau de respingere a ordonanței de urgență trebuia să se solicite, în mod obligatoriu, în contextul dispozițiilor legii bugetului de stat, fișa financiară de la Guvern. În schimb, în pofida faptului că lipsa documentației financiare a fost semnalată în cadrul dezbaterilor parlamentare, legiuitorul primar a procedat la supunerea la vot și adoptarea legii de respingere în lipsa elementelor obligatorii prevăzute de art. 138 din Constituție. Or, în interpretarea art. 138 alin. (5) din Constituție, Curtea, prin Decizia nr. 1.657 din 28 decembrie 2010, a arătat că acesta impune stabilirea concomitentă a unei cheltuieli cu sursa de finanțare, adică a venitului necesar pentru suportarea ei, spre a se evita consecințele economice și sociale profund negative ale stabilirii unei cheltuieli bugetare fără acoperire. Prin urmare, în consonanță cu jurisprudența Curții Constituționale, pentru neîndeplinirea obligației de către Parlament de a solicita o informare din partea Guvernului cu privire la cheltuielile bugetare angajate prin soluția legislativă propusă, se impune a se constata încălcarea art. 111 alin. (1) și art. 138 alin. (5) din Constituție.

10. Cu privire la încălcarea art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție se arată că art. 126 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene reglementează o anumită disciplină bugetară, impunând statelor membre o obligație generală, aceea de a evita deficitele publice excesive. Raportul dintre datoria publică și PIB nu trebuie să depășească „valorile de referință” stabilite prin protocol (anexă la tratat), respectiv 3% pentru raportul dintre deficitul public prevăzut sau real și PIB.

11. Or, având în vedere că prin art. 2 alin. (2) din Legea bugetului de stat pe anul 2020 nr. 5/2020 deficitul bugetar s-a stabilit la 74.300,5 milioane lei, iar efortul bugetar generat de această cheltuială ar avea un impact ridicat prin raportare la numărul beneficiarilor, respectiv 3,6 milioane de copii, o atare măsură încalcă dispozițiile art. 148 din Constituție prin aceea că afectează capacitatea statului de a atinge ținta de deficit și, în consecință, respectarea angajamentelor asumate la nivelul Uniunii Europene.

12. Anul 2020 este unul excepțional, astfel că în acest an valoarea de referință a deficitului bugetar de 3% poate fi depășită ca urmare a deciziei Comisiei Europene de activare a clauzei de flexibilitate fiscală pe fondul epidemiei de COVID-19. Măsura adoptată de Comisie este însă una temporară, în contextul crizei sanitare, în timp ce cheltuiala pe care o implică proiectul de lege aprobat de Parlament este permanentă, și nu una temporară/ocazională, fapt pentru care aceasta trebuie să țină cont în mod esențial de planificarea bugetară în perspectiva anilor următori.

13. Se apreciază că legea de respingere trebuia analizată în mod integrat, în contextul Legii bugetului de stat pe anul 2020 nr. 5/2020, fiind necesară o regândire și o modificare corespunzătoare a acesteia din urmă atât pe latura de venituri, cât și pe cea de cheltuieli. Prin urmare, având în vedere că modalitatea de legiferare aduce atingere obligațiilor statului român prevăzute în actul de aderare, se impune a se constata încălcarea art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție.

14. Cu privire la încălcarea principiului cooperării și colaborării loiale între autorități, prevăzută de art. 1 alin. (3) și (5), coroborat cu art. 115 alin. (5) și (7) din Constituție, se apreciază că Parlamentul a eludat art. 111 din Constituție, care prescrie obligativitatea consultării Guvernului în materia inițiativelor legislative având ca obiect aspecte cu impact asupra bugetului de stat. Astfel, având în vedere consecințele

comportamentului Parlamentului, se concluzionează că acesta a încălcat principiul constituțional al cooperării și colaborării loiale între autorități. Se fac referiri la deciziile Curții Constituționale nr. 331 din 21 mai 2019 și nr. 611 din 3 octombrie 2017.

15. Astfel, se apreciază că, prin maniera în care Camera decizională a înțeles să legifereze, a încălcat obligația sa de a solicita informații Guvernului și de a nu interveni asupra cheltuielilor bugetare prestabilite, aspecte care atrag încălcarea art. 111 și 138 din Constituție. Totodată, prin această conduită, Parlamentul a nesocotit principiul constituțional al cooperării și colaborării loiale, întrucât a eludat competența Guvernului în procesul de legiferare a aspectelor care generează impact financiar asupra bugetului de stat.

16. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere.

17. **Președintele Camerei Deputaților** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

18. Se arată că autorul sesizării își întemeiază întreaga argumentație pe o eroare. Majorarea cheltuielilor bugetare generată de dublarea cuantumului alocației de stat pentru copii nu reprezintă obiectul de reglementare al legii deduse controlului de neconstituționalitate în discuție, ci este instituită prin Legea nr. 14/2020. Potrivit fișei proiectului de lege, Legea nr. 14/2020 a fost adoptată de Camera Deputaților, ca for decizional, în ședința din data de 18 decembrie 2019 (cu un număr de 179 de voturi pentru, 29 de abțineri, niciun vot împotriva, trei deputați neexprimându-și votul), anterior datei de 23 decembrie 2019, la care a fost adoptată Legea bugetului de stat pe anul 2020 nr. 5/2020, prin procedura angajării răspunderii Guvernului în fața Parlamentului. Ulterior depunerii la secretarul general al Camerei Deputaților pentru exercitarea dreptului de sesizare asupra constituționalității legii nou-adoptate în cadrul termenului de protecție, legea a parcurs procedura promulgării, finalizată în data de 14 ianuarie 2020 prin emiterea Decretului nr. 29/2020, de către Președintele României, fără a face obiectul vreunei sesizări de neconstituționalitate sau al unei cereri de reexaminare, în condițiile în care dispozițiile Legii nr. 14/2020 care prevăd dublarea alocației pentru copii sunt cele de natură să aibă un impact asupra bugetului de stat pe anul în curs.

19. Parlamentul, ca unică autoritate legiuitoare a țării, a respins Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2020 referitoare la prorogarea termenului de intrare în vigoare a dispozițiilor Legii nr. 14/2020, care reglementează majorarea cuantumului alocațiilor pentru copii, act normativ adoptat anterior adoptării legii bugetului de stat pe anul 2020. În ceea ce privește competența Parlamentului de a respinge prin lege ordonanțele de urgență ale Guvernului se invocă Decizia Curții Constituționale nr. 412 din 20 iunie 2019 și se subliniază că, în realitate, obiectul criticii în prezenta cauză îl constituie conținutul unui alt act normativ, în speță, al Legii nr. 14/2020, ceea ce este inadmisibil.

20. Critica de neconstituționalitate raportată la art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție nu poate fi susținută și deci reținută ca viciu de constituționalitate, întrucât legea internă nu poate fi invalidată în cadrul ordinii juridice interne din cauza faptului că nu este compatibilă cu dreptul comunitar (Decizia Curții Constituționale nr. 59 din 17 ianuarie 2007). Se mai susține că instanța constituțională a stabilit că nu este de competența sa să analizeze conformitatea unei dispoziții de drept național cu textul Tratatului privind Funcționarea Uniunii Europene prin prisma art. 148 din Constituție.

21. Referitor la presupusa încălcare, prin legea criticată, a disciplinei financiare reglementate prin art. 126 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, ce impune statelor membre obligația generală de a evita deficitele publice excesive, se evocă decizia Consiliului Afacerilor Economice și Financiare al Uniunii Europene, care, în luna martie a anului în curs, a aprobat propunerea Comisiei Europene de suspendare a Pactului de stabilitate și creștere, unul dintre documentele de bază ale zonei euro, tocmai pentru ca statele membre să poată lua măsuri de ordin financiar pentru a controla situația produsă de epidemia de coronavirus.

22. Legea criticată nu instituie măsuri de natură să angajeze cheltuieli bugetare peste limita aprobată prin Legea bugetului de stat pe anul 2020 nr. 5/2020, ci are drept consecință aplicarea dispozițiilor Legii nr. 14/2020, adoptate cu majoritatea voturilor forțelor politice reprezentate în Parlament, anterior aprobării bugetului pe anul în curs, ceea ce ar fi presupus, în mod necesar, configurarea la nivelul Guvernului a politicii fiscal-bugetare în scopul relansării economice concomitent cu promovarea echității și cu asigurarea protecției sociale.

23. Parlamentul, în temeiul prerogativelor sale constituționale, de unică autoritate legiuitoare a țării, a considerat oportun să respingă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2020 și să pună, astfel, în vigoare dispozițiile Legii nr. 14/2020, din considerente ce țin inclusiv de preocuparea privind atenuarea impactului economic și social al acestei pandemii. Cu privire la oportunitate însă, în mod lipsit de echivoc, se apreciază că aceasta nu poate constitui obiect al controlului de constituționalitate. În sprijinul argumentației mai sus prezentate este și jurisprudența Curții Constituționale, care, în Decizia nr. 30 din 27 ianuarie 2016, subliniază că Parlamentul poate adopta orice soluție pe care o consideră oportună și necesară. Totodată, în Decizia nr. 52 din 1 februarie 2018 s-a arătat că un ipotetic control cu privire la oportunitatea măsurii excedează în totalitate sferii de competență a Curții Constituționale, având în vedere că adoptarea măsurii în cauză ține de marja de apreciere exclusivă a Parlamentului, a cărui opțiune în privința caracterului oportun al măsurii nu poate fi cenzurată.

24. Cu privire la critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea de către Parlament a principiului cooperării și colaborării loiale între autorități, consacrat de dispozițiile art. 1 alin. (3) și (5), coroborat cu prevederile art. 115 alin. (5) și (7) din Constituție, se arată că rolul Guvernului este acela de realizare a liniilor de politică internă și externă a țării, ceea ce, sub aspect juridic, se poate concretiza prin adoptarea de ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată [art. 115 alin. (4)], iar acestea intră în vigoare numai după depunerea spre dezbatere în procedură de urgență la Camera competentă să fie sesizată și după publicarea în Monitorul Oficial al României [art. 115 alin. (5)]. Ordonanțele cu care Parlamentul a fost sesizat se aprobă sau se resping printr-o lege [art. 115 alin. (7)]. Perspectiva autorului, potrivit căreia Parlamentul are obligația să nu intervină în sfera procesului de legiferare desfășurat de Guvern, deoarece o atare poziționare ar echivala cu încălcarea instituției delegării legislative, este contrară regimului juridic constituțional al ordonanțelor de urgență, nu este fundamentată în raport cu rolul Parlamentului în ansamblul autorităților publice cu rang constituțional și este în contradicție vădită cu jurisprudența instanței constituționale, sens în care se face trimitere la Decizia nr. 240 din 3 iunie 2020. Se concluzionează că acest principiu a fost pe deplin respectat de către Parlament în procesul de adoptare a legii criticate, astfel că afirmațiile autorului sesizării nu pot fi reținute.

25. **Președintele Senatului** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

26. Se arată că nu există o obligație constituțională expresă și directă în sarcina Parlamentului de a cere, în contextul dezbaterii proiectului de lege înaintat de Guvern pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/2010, informații referitoare la implicațiile bugetare ale celor două soluții legislative la care Parlamentul putea recurge: adoptarea proiectului de lege pentru aprobarea ordonanței de urgență sau, după caz, pentru respingerea ordonanței de urgență. De altfel, obligația de a cere Guvernului informații de natură financiară revine, potrivit art. 111 din Constituție, inițiatorului proiectului de lege sau al propunerii legislative, și nu Parlamentului. În privința ordonanțelor de urgență, Parlamentul are posibilități limitate de intervenție asupra conținutului normativ al acestora: să le aprobe ca atare; să le aprobe cu modificări și completări, ipoteză în care va fi obligat să respecte art. 111 din Constituție dacă modificările și amendamentele aduse au implicații financiare asupra bugetului de stat și să le respingă. Or, în cauza de față, Parlamentul doar a respins Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2020.

27. Cu privire la critica de neconstituționalitate referitoare la nerespectarea de către Parlament a obligației prevăzute în sarcina acestuia de către dispozițiile art. 148 alin. (2) din Constituție, se arată că respectarea valorii de referință a deficitului bugetar pe ansamblul statelor membre ale Uniunii Europene, prevăzută în art. 126 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, se află sub incidența clauzei de flexibilitate fiscală pe fondul epidemiei de COVID-19.

28. **Avocatul Poporului** nu a comunicat punctul său de vedere asupra obiecției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

29. Curtea Constituțională a fost sesizată, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

30. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie Legea privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/2020 pentru prorogarea intrării în vigoare a art. I pct. 1 din Legea nr. 14/2020 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2019 pentru modificarea și completarea Legii nr. 61/1993 privind alocația de stat pentru copii, precum și pentru modificarea art. 58 alin. (1) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, care are următorul cuprins: „*Se respinge Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2 din 16 ianuarie 2020 pentru prorogarea intrării în vigoare a art. I pct. 1 din Legea nr. 14/2020 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2019 pentru modificarea și completarea Legii nr. 61/1993 privind alocația de stat pentru copii, precum și pentru modificarea art. 58 alin. (1) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 16 ianuarie 2020.*”

31. Textele constituționale invocate în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cele ale art. 1 alin. (3) și (5), raportat la art. 115 alin. (5) și (7), cu referire la principiul colaborării loiale între Parlament și Guvern în cadrul delegării legislative, art. 111 alin. (1) privind informarea Parlamentului, art. 138 alin. (5) privind sursa de finanțare a cheltuielii bugetare și art. 148

alin. (2) și (4) privind obligațiile statului român în calitate de membru al Uniunii Europene.

32. În prealabil examinării obiecției de neconstituționalitate, Curtea are obligația verificării condițiilor de admisibilitate ale acesteia, prin prisma titularului dreptului de sesizare, a termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și a obiectului controlului de constituționalitate. Dacă primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează a fi cercetate în ordinea anterferită, iar constatarea neîndeplinirii uneia dintre ele are efecte dirimante, făcând inutilă analiza celorlalte condiții (Decizia nr. 66 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 9 martie 2018, paragraful 38).

33. Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate îndeplinește condițiile prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție atât sub aspectul titularului dreptului de sesizare, întrucât a fost formulată de Guvernul României, cât și sub aspectul obiectului, fiind vorba de o lege adoptată, dar nepromulgată încă.

34. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional, potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de două zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament, iar potrivit art. 77 alin. (3) din Constituție, în termen de cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare.

35. În cauză, proiectul de lege a fost adoptat de Senat la 3 februarie 2020, iar de Camera Deputaților la 3 iunie 2020. La 3 iunie 2020 legea a fost depusă la secretarii generali ai celor două Camere pentru exercitarea dreptului de sesizare asupra constituționalității legii și trimisă la promulgare în data de 5 iunie 2020. La data de 23 iunie 2020, prezenta obiecție de neconstituționalitate formulată de Guvernul României a fost înregistrată la Curtea Constituțională. Luând act de faptul că obiecția de neconstituționalitate a fost formulată cu depășirea termenului legal prevăzut de Legea nr. 47/1992, dar în interiorul termenului de promulgare de 20 de zile, prevăzut de art. 77 alin. (1) din Constituție, precum și de faptul că legea nu fusese încă promulgată la data sesizării sale, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate este admisibilă sub aspectul respectării termenului în care poate fi sesizată instanța de control constituțional [a se vedea în acest sens, Decizia nr. 67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 13 martie 2018, paragraful 70 ipoteza a doua].

36. Cu privire la competența instanței constituționale de a exercita controlul de constituționalitate asupra unei legi de respingere a ordonanței de urgență, Curtea constată că, potrivit jurisprudenței sale (Decizia nr. 498 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 27 iunie 2006), controlul de constituționalitate a unei legi se declanșează, în condițiile art. 146 lit. a) din Constituție, „înainte de promulgarea acesteia”. Întrucât textul constituțional nu face nicio distincție, prin „legi” ca obiect al controlului de constituționalitate se înțeleg și „legile de aprobare sau de respingere a unor ordonanțe”, indiferent de natura lor, „legi ordinare” sau „legi organice”. Controlul de constituționalitate a priori asupra unei legi de respingere a unei ordonanțe poate privi numai

constituționalitatea extrinsecă a acesteia sub aspectul respectării procedurilor constituționale de dezbatere și adoptare. Prin urmare, Curtea are competența de a controla constituționalitatea Legii privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/2020.

37. Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la art. 1 alin. (3) și (5) coroborat cu art. 115 alin. (5) și (7) din Constituție, autorul obiecției de neconstituționalitate susține că, prin maniera în care Camera decizională a înțeles să legifereze, a încălcat obligația sa de a solicita informații Guvernului și de a nu interveni asupra cheltuielilor bugetare prestabilite, ceea ce demonstrează că Parlamentul a încălcat principiul constituțional al cooperării și colaborării loiale între autorități și a eluda competența Guvernului în procesul de legiferare a aspectelor care generează impact financiar asupra bugetului de stat.

38. În raport cu această critică de neconstituționalitate, Curtea reține că, în jurisprudența sa (Decizia nr. 240 din 3 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 12 iunie 2020, paragraful 90), a statuat că atunci când este investită cu analiza problemei cooperării loiale între autoritățile publice, trebuie să se pronunțe cu privire la întreaga paletă de probleme pe care această relație o presupune, și nu doar în raport cu anumite secvențe ale acesteia. Astfel, semnificația loialității constituționale nu se reduce la aspecte punctuale și/sau particulare, private exclusiv din perspectiva uneia dintre autoritățile aflate în raporturi constituționale ce impun cooperarea loială, ci la o analiză coerentă și exhaustivă asupra raporturilor de drept constituțional existente între autoritățile publice. În aceste condiții, în măsura în care una dintre autoritățile publice implicate în procedura delegării legislative invocă lipsa cooperării loiale a celeilalte autorități, art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție impune ca analiza acestui principiu constituțional să fie realizată dintr-o dublă perspectivă, respectiv conduita inițială a Guvernului, care are inițiativa de a utiliza instrumentul legislativ reglementat de art. 115 din Constituție, și, ulterior, conduita subsecventă a Parlamentului, care are obligația de a se pronunța cu celeritate asupra ordonanței de urgență, adoptând o lege de aprobare sau de respingere, după caz.

39. În cauza de față, Curtea constată că, prin Legea nr. 14/2020 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2019 pentru modificarea și completarea Legii nr. 61/1993 privind alocația de stat pentru copii, precum și pentru modificarea art. 58 alin. (1) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, adoptată în 18 decembrie 2019 și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22 din 14 ianuarie 2020, cuantumului alocației de stat pentru copii a fost dublat față de cel stabilit pentru anul 2019, după cum urmează: (i) 600 lei pentru copiii cu vârsta de până la 2 ani sau de până la 3 ani, în cazul copilului cu handicap; (ii) 300 lei pentru copiii cu vârsta cuprinsă între 2 ani și 18 ani, precum și pentru tinerii prevăzuți la art. 1 alin. (3); (iii) 600 lei pentru copiii cu vârsta cuprinsă între 3 ani și 18 ani, în cazul copilului cu handicap.

40. Legea bugetului de stat pe anul 2020 nr. 5/2020 a fost adoptată, în temeiul prevederilor art. 114 alin. (3) din Constituție, în urma angajării răspunderii Guvernului în fața Camerei Deputaților și a Senatului, în ședința comună din data de 23 decembrie 2019 și a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 2 din 6 ianuarie 2020. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 16 ianuarie 2020, prorogă intrarea în vigoare a art. 1 pct. 1 din Legea nr. 14/2020 până la data de 1 august 2020. Legea criticată a fost adoptată la 3 iunie 2020 și a respins Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2020.

41. Curtea observă că Legea nr. 14/2020, deși adoptată înainte de Legea nr. 5/2020, a fost publicată ulterior acesteia,

iar intrarea sa în vigoare a fost prorogată până la 1 august 2020. Prin urmare, din punct de vedere normativ, se susține afirmația Guvernului potrivit căreia cheltuielile generate de această lege nu au fost luate în considerare atunci când a fost adoptat bugetul de stat pe anul 2020, tocmai pentru că legea, deși adoptată, nu intrase încă în vigoare. Având în vedere această situație legislativă, Guvernul a emis Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2020. La emiterea acesteia, Guvernul a estimat impactul bugetar al dublării alocațiilor pentru o perioadă de 11 luni ca fiind de 6.604.489.650 lei.

42. Curtea constată că Guvernul a utilizat ordonanța de urgență pentru a proroga intrarea în vigoare a unei legi ce implica o majorare a cheltuielilor bugetare, în timp ce Parlamentul a respins ordonanța de urgență. Este de observat că prorogarea intrării în vigoare a unei legi printr-o ordonanță de urgență se încadrează, în principiu, în exigențele art. 115 alin. (4) din Constituție, cu condiția ca aceasta să nu indice faptul că legiuitorul delegat, printr-un act de reglementare primară, contracarează o măsură de politică legislativă [Decizia nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 2 decembrie 2008]. Chiar dacă ordonanța de urgență a fost emisă la două zile de la publicarea legii în Monitorul Oficial al României, nu se poate trage concluzia că a existat o măsură de contracarare a politicii legislative a Parlamentului, ci, mai degrabă, o măsură urgentă care să permită identificarea cât mai repede posibil a fondurilor bănești necesare punerii în executare a legii. Supunerea ordonanței de urgență spre aprobare Parlamentului reprezintă o formă de control parlamentar asupra activității de legiferare delegată Guvernului (Decizia nr. 412 din 20 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 11 iulie 2019, paragraful 43). Faptul că o asemenea ordonanță de urgență a fost respinsă cu două luni înainte de epuizarea efectelor sale ține de esența delegării legislative, Parlamentul, în calitate de unică autoritate legiuitoare a țării, nefiind de acord cu această măsură. Respingerea prin lege a unei ordonanțe reprezintă infirmarea expresă de către Parlament a politicii legislative pe care ordonanța de urgență o exprimase, având drept consecință ca un asemenea act să își înceteze aplicabilitatea, să nu se mai aplice în viitor (Decizia nr. 498 din 8 iunie 2006 sau Decizia nr. 1.594 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 106 din 10 februarie 2011). Parlamentul poate respinge o ordonanță de urgență atât pe motive de oportunitate, cât și de constituționalitate (Decizia nr. 240 din 3 iunie 2020, paragraful 89). Prin urmare, ambele autorități publice au colaborat loial și s-au plasat în limitele competențelor lor, iar scurtarea termenului în care Guvernul trebuie să asigure fondurile necesare punerii în aplicare a legii nu este un indicator al vreunei conduite neloiale. Din contră, Parlamentul, prin respingerea ordonanței de urgență, a considerat că este necesară o punere cât mai rapidă în executare a Legii nr. 14/2020, tocmai pentru a se realiza scopul ei.

43. Faptul că Guvernul întocmește bugetul de stat și adoptă ordonanțe de urgență/proiecte de legi de rectificare a acestuia nu înseamnă, astfel cum afirmă autorul obiecției de neconstituționalitate, că acesta are o competență proprie/distinctă cu privire la legiferarea aspectelor care generează impact financiar asupra bugetului de stat. Din contră, competența aparține Parlamentului, legea este cea care stabilește politica legislativă în diverse domenii, precum și veniturile și cheltuielile bugetului de stat, în timp ce Guvernul, ca legiuitor delegat, pe de o parte, complinește acțiunea legislativă a Parlamentului, caz în care actele sale de reglementare primară se supun aprobării acestuia, iar, pe de altă parte, realizează colectarea taxelor, impozitelor și contribuțiilor și plata obligațiilor sale financiare. Întocmirea

planului financiar al statului nu echivalează cu înfăptuirea politicii legislative în varii domenii.

44. Prin urmare, din perspectiva faptului că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2020 a fost respinsă prin legea criticată, Curtea constată că legea criticată nu încalcă art. 1 alin. (3) și (5) coroborat cu art. 115 alin. (5) și (7) din Constituție.

45. Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la art. 111 alin. (1) și art. 138 alin. (5) din Constituție, prin raportare la art. 15 din Legea responsabilității fiscal-bugetare nr. 69/2010, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 4 iunie 2020, autorul obiecției de neconstituționalitate susține că prin efectul legii de respingere se generează cheltuieli suplimentare în sarcina bugetului de stat, cheltuieli care nu au fost luate în considerare atunci când a fost conceput bugetul de stat pe anul 2020 și care, prin urmare, sunt lipsite de o sursă reală de finanțare. De aceea, se apreciază că, în procesul legislativ de aprobare sau de respingere a ordonanței de urgență, Parlamentul ar fi trebuit să solicite în mod obligatoriu fișa financiară de la Guvern, urmare analizei soluției legislative în contextul dispozițiilor legii bugetului de stat.

46. În raport cu această critică de neconstituționalitate, Curtea constată că aspectele antamate vizează, în realitate, Legea nr. 14/2020, pentru că aceasta este cea care dublează quantumul alocațiilor și generează un impact bugetar pentru anul 2020. Prin urmare, obligația de informare a Parlamentului sau de depunere a fișei financiare se subsumează parcursului legislativ ce a privit Legea nr. 14/2020. În cauza de față, contextul normativ se definește prin existența unei legi adoptate, a cărei prorogare a fost dispusă prin ordonanță de urgență până la data de 1 august 2020, care dacă nu este abrogată/modificată/completată trebuie pusă în aplicare ca atare. Faptul că s-a prorogată intrarea ei în vigoare, iar Parlamentul a respins actul de prorogare nu relevă nicio problemă sub aspectul art. 111 alin. (1) sau al art. 138 alin. (5) din Constituție, Parlamentul nefăcând altceva decât să restabilească autoritatea normativă a legii adoptate în 18 decembrie 2019, și anume a Legii nr. 14/2020. Totodată, Curtea subliniază că în cadrul controlului de constituționalitate a priori a legii criticate nu are competența de a-și extinde controlul asupra unei alte legi, care, mai mult, a și fost promulgată de Președintele României.

47. Totodată, Curtea reține că transformarea proiectului de lege de aprobare în proiect de lege de respingere a ordonanței de urgență și luarea la cunoștință de către Parlament a implicațiilor bugetare ale acesteia sunt incontestabile. Prin adoptarea pe 3 iunie 2020 de către Camera decizională a legii analizate, Parlamentul și-a asumat majorarea cheltuielilor bugetare cu alocațiile de stat ale copiilor cu aproximativ două luni mai devreme față de data preconizată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2020. Mai mult, odată cu contestarea la Curtea Constituțională a legii de respingere, aproape că sunt anihilate efectele legii de respingere sub aspectul abaterii temporale în raport cu data preconizată de creștere a alocațiilor de stat prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/2020.

48. Prin urmare, din perspectiva faptului că Parlamentul nu a solicitat nici informarea Guvernului [art. 111 din Constituție] și nici fișa financiară [art. 138 alin. (5) din Constituție], Curtea constată că legea criticată nu încalcă art. 111 alin. (1) și nici art. 138 alin. (5) din Constituție.

49. Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la art. 138 alin. (5) din Constituție, autorul obiecției de neconstituționalitate susține că prin efectul legii de respingere se generează cheltuieli suplimentare în sarcina bugetului de stat, cheltuieli care nu au fost luate în considerare atunci când a fost conceput bugetul de stat pe anul 2020 și care, prin

urmare, sunt lipsite de o sursă reală de finanțare, ceea ce încalcă jurisprudența Curții referitoare la caracterul obiectiv și efectiv al sursei de finanțare, la certitudinea și previzibilitatea bugetară și la previzionarea cheltuielilor în deplină cunoștință de cauză în bugetul de stat pentru a putea fi acoperită în mod cert în cursul anului bugetar.

50. În raport cu această critică de neconstituționalitate, Curtea reține că, în jurisprudența sa [Decizia nr. 58 din 12 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 13 martie 2020, paragraful 60], a statuat că se poate ajunge la concluzia că Parlamentul a decis asupra majorării unor cheltuieli bugetare întemeindu-se pe o sursă de finanțare incertă, generală și lipsită de un caracter obiectiv și efectiv, numai în condițiile în care între Parlament și Guvern nu a existat un dialog real cu prilejul adoptării legii supuse controlului, dialog ce se materializează prin solicitarea informării și a fișei financiare. Or, în cauza de față, acest dialog s-a materializat prin informațiile financiare existente în instrumentul de prezentare și motivare a proiectului legii de aprobare a ordonanței de urgență, ceea ce înseamnă că în discuție nu este caracterul incert al sursei de finanțare, astfel că problema ridicată vizează suficiența/insuficiența resurselor bugetare. Prin urmare, criticile de neconstituționalitate vizează oportunitatea cheltuielii bugetare angajate prin Legea nr. 14/2020 din perspectiva suficienței sau insuficienței resurselor financiare aflate la îndemâna statului.

51. Această cheltuielă bugetară are stabilită sursa de finanțare, și anume contul din care se plătesc alocațiile pentru copii. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea a fost chemată să se pronunțe asupra unei soluții legislative similare și a apreciat că indicarea bugetului de stat drept sursă de finanțare a cheltuielilor referitoare la alocațiile copiilor întrunește exigențele art. 138 alin. (5) din Constituție (a se vedea Decizia nr. 47 din 15 septembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din 28 septembrie 1993).

52. În schimb, aprecierea caracterului suficient al resurselor financiare nu își are temeiul în art. 138 alin. (5) din Constituție, fiind o problemă exclusiv de oportunitate politică, ce privește, în esență, relațiile dintre Parlament și Guvern. Acoperirea resurselor financiare din sursa stabilită este o problemă exclusiv de oportunitate politică. Dacă Guvernul nu are resurse financiare suficiente, poate să propună modificările necesare pentru asigurarea lor, în virtutea dreptului său de inițiativă legislativă [a se vedea Decizia nr. 47 din 15 septembrie 1993, Decizia nr. 64 din 16 noiembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 310 din 28 decembrie 1993, sau Decizia nr. 22 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 160 din 2 martie 2016, paragraful 56].

53. Curtea subliniază faptul că bugetul de stat este un plan financiar al statului, el nu poate prevedea cu o exactitate absolută evoluțiile economice în cursul unui an bugetar, ci trasează marile direcții ale acțiunii statului din perspectivă bugetară. Eventualele dezechilibre apărute pe parcursul anului bugetar se pot corecta prin acte normative de forță legii. Astfel, în jurisprudența sa, de exemplu Decizia nr. 515 din 24 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.195 din 14 decembrie 2004, Curtea a statuat că finanțarea cheltuielilor bugetare se face din surse financiare alocate în buget, iar că majorarea unor cheltuieli se finanțează fie prin suplimentarea alocațiilor bugetare din fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, fie prin rectificarea bugetară (Decizia nr. 1.092 din 15 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 20 octombrie 2008, Decizia nr. 1.093 din 15 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 711 din 20 octombrie 2008, sau Decizia nr. 127 din 6 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 189 din 8 martie 2019, paragraful 100). Planul financiar al statului este elaborat pe baza legilor aflate în fondul activ al legislației, legi care stabilesc atât veniturile, cât și cheltuielile statului. Desigur, între Parlament și Guvern *trebuie să existe o relație de cooperare loială*, astfel ca nici primul să nu pună în pericol finanțele statului prin adoptarea unor măsuri imprudente de diminuare a veniturilor statului sau de creștere a cheltuielilor acestuia și nici cel de-al doilea să nu se transforme într-un controlor al politicii legislative a Parlamentului. Faptul că o măsură legislativă ce implică cheltuieli bugetare nu a fost luată în calcul la adoptarea bugetului nu scutește Guvernul de obligația sa de a o pune în executare; mai mult, adoptarea legii bugetului nu echivalează cu lipsa competenței Parlamentului ca pe anul în curs să adopte o lege care are implicații bugetare.

54. Prin urmare, din perspectiva certitudinii acoperirii cheltuielii bugetare generate, Curtea constată că legea criticată nu încalcă art. 138 alin. (5) din Constituție.

55. Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, autorul obiecției de neconstituționalitate susține că art. 126 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene impune statelor membre obligația de a evita deficitele publice excesive; or, având în vedere impactul bugetar ridicat al aplicării Legii nr. 14/2020, se apreciază că legea criticată afectează atât capacitatea statului de a atinge ținta de deficit, cât și respectarea angajamentelor asumate la nivelul Uniunii Europene, ceea ce încalcă art. 148 din Constituție.

56. În raport cu această critică de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, eventualele încălcări ale art. 126 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene se constată în cadrul procedurii de deficit excesiv, prevăzută de textul antereferit al tratatului, și nu printr-un control de constituționalitate a legii bugetului de stat (Decizia nr. 127 din 6 martie 2019, paragraful 98). Curtea Constituțională nu are nicio competență în procedura reglementată de art. 121 sau 126 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene; dialogul instituțional existent între Comisia Europeană, Consiliul Uniunii Europene și statul membru în cauză se desfășoară potrivit prevederilor art. 121 și art. 126 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (paragraful 99).

57. Planificarea bugetului statului și concretizarea politicilor și măsurilor financiare și bugetare ale statului în plan legislativ sunt aspecte ce nu privesc controlul de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, în caz contrar realizându-se o ingerință a acestei instanțe în atributele puterilor legislative și executive ale statului, ceea ce ar contraveni principiului separației și echilibrului puterilor în stat, consfințit de art. 1 alin. (4) din Constituție (paragraful 103).

58. Cele de mai sus sunt valabile și în cauza de față, în sensul că nu țin de rolul și atribuțiile Curții Constituționale ca, pe calea controlului de constituționalitate exercitat la sesizarea titularilor prevăzuți la art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, să aprecieze că una sau mai multe legi cu care este sesizată este aptă/sunt apte să ducă la deficit bugetar excesiv în sensul art. 126 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și al Protocolului nr. 12 privind procedura aplicabilă deficitelor excesive la acest tratat. Aceste din urmă reglementări stabilesc o procedură proprie specifică ce ține de dreptul european pentru a se constata existența unui deficit bugetar excesiv și a se remedia o eventuală astfel de situație.

59. Prin urmare, din perspectiva obligației statului român de a evita deficitele bugetare excesive, prevăzute de art. 126 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Curtea constată că legea criticată nu încalcă art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție.

60. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate și constată că Legea privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 2/2020 pentru prorogarea intrării în vigoare a art. I pct. 1 din Legea nr. 14/2020 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2019 pentru modificarea și completarea Legii nr. 61/1993 privind alocația de stat pentru copii, precum și pentru modificarea art. 58 alin. (1) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 15 iulie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,

Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

privind aprobarea Normelor de prevenire și stingere a incendiilor specifice activităților sectoarelor din domeniul agricol

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 350.053 din 29.06.2020 al Compartimentului securitate și sănătate în muncă, PSI, ținând cont de prevederile:

— art. 18 lit. b) din Legea nr. 307/2006 privind apărarea împotriva incendiilor, republicată;

— Avizului Inspectoratului General pentru Situații de Urgență nr. 1 din 18.06.2020,

în temeiul prevederilor art. 57 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și art. 9 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 30/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, precum și pentru modificarea art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.186/2014 privind organizarea și funcționarea Autorității pentru Administrarea Sistemului Național Antigrintină și de Creștere a Precipitațiilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Normele de prevenire și stingere a incendiilor specifice activităților sectoarelor din domeniul agricol, prevăzute în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Compartimentul securitate și sănătate în muncă, PSI și direcțiile generale pentru agricultură și dezvoltare rurală județene, respectiv a municipiului București vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — La data intrării în vigoare a prevederilor prezentului ordin se abrogă dispozițiile Ordinului

ministrului agriculturii și alimentației nr. 121/2000 privind aprobarea normelor de prevenire și stingere a incendiilor specifice sectoarelor din domeniul de competență al Ministerului Agriculturii și Alimentației, ediția 2000, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 616 din 30 noiembrie 2000.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării.

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Nechita Adrian Oros

București, 30 iunie 2020.

Nr. 182.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 645 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AUTORITATEA PENTRU SUPRAVEGHEREA PUBLICĂ A ACTIVITĂȚII DE AUDIT STATUTAR

ORDIN

pentru aprobarea Normelor privind efectuarea investigațiilor în scopul de a detecta, a corecta și a preveni efectuarea necorespunzătoare a auditului statutar

În temeiul prevederilor:

— art. 33 alin. (5), art. 35 alin. (8), art. 36, 37, 40, 41, 42, 46, 47, 48, 51, 54, 55, art. 57 alin. (6), art. 58 alin. (2), art. 61 alin. (4)—(9), art. 67, 69, 70, 74 și 75 din Legea nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative;

— Regulamentului (UE) nr. 537/2014 privind cerințe specifice referitoare la auditul statutar al entităților de interes public și de abrogare a Deciziei 2005/909/CE a Comisiei și

având în vedere prevederile art. 77 alin. (2) și (3) din Legea nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative,

președintele Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar emite prezentul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele privind efectuarea investigațiilor în scopul de a detecta, a corecta și a preveni efectuarea necorespunzătoare a auditului statutar, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității pentru Supravegherea Publică
a Activității de Audit Statutar,
Cristiana Doina Tudor

București, 10 iulie 2020.

Nr. 273.

ANEXĂ

NORME

privind efectuarea investigațiilor în scopul de a detecta, a corecta și a preveni efectuarea necorespunzătoare a auditului statutar

ARTICOLUL 1

Obiectul

(1) Prezenta normă stabilește cadrul de desfășurare a investigațiilor la nivelul Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar (ASPAAS), parte a sistemului de investigații și sancțiuni al instituției, pentru de a detecta în scopul corectării și al prevenirii efectuarea necorespunzătoare a auditului statutar, în conformitate cu prevederile Legii nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative.

(2) Investigația se declanșează în cazurile în care printr-o sesizare comunicată către APSAAS/autosesizare a ASPAAS este semnalată o potențială efectuare necorespunzătoare a auditului statutar ca urmare a încălcării reglementărilor legale cu incidență în domeniu, care nu poate fi detectată direct la nivelul ASPAAS prin verificarea registrelor și evidențelor ASPAAS, inclusiv platformelor IT.

ARTICOLUL 2

Competența

(1) Autoritatea pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar este autoritatea competentă în domeniul supravegherii în interes public a auditului statutar, potrivit prevederilor art. 2 pct. 6 din Legea nr. 162/2017 privind auditul statutar al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare anuale consolidate și de modificare a unor acte normative, este responsabilă pentru instituirea și implementarea unui sistem eficace de investigații și sancțiuni pentru a detecta, a corecta și a preveni efectuarea necorespunzătoare a auditului statutar și are dreptul să inițieze și să desfășoare investigații privind auditorii financiari sau firmele de audit și să ia măsurile corespunzătoare, după caz.

(2) Competența de investigație și sancționare este exercitată de ASPAAS, în conformitate cu Legea nr. 162/2017 și dreptul intern, în oricare dintre următoarele moduri:

a) în mod direct;

- b) în colaborare cu alte autorități;
- c) prin sesizarea autorităților judiciare competente.

ARTICOLUL 3

Aria de aplicabilitate

Fac obiectul sistemului de investigații și sancțiuni implementat de ASPAAS:

a) auditorii financiari sau firmele de audit care sunt înregistrați/te în România, ca urmare a autorizării în conformitate cu art. 3 sau 66 din Legea nr. 162/2017; și

b) auditorii financiari sau firme de audit care emit rapoarte de audit privind situațiile financiare anuale sau situațiile financiare anuale consolidate pe o piață reglementată din România, astfel cum este menționat la art. 67 alin. (1) din Legea nr. 162/2017;

c) auditorii financiari autorizați în conformitate cu art. 3 din Legea nr. 162/2017 și înregistrați în categoria auditorilor financiari nonactivi și auditorii financiari autorizați în România și înregistrați în Registrul public electronic al auditorilor financiari și firmelor de audit care și-au suspendat activitatea, pentru activitatea de audit statutar desfășurată anterior obținerii statutului de auditor financiar nonactiv, respectiv anterior suspendării exercitării activității;

d) auditorii financiari și firmele de audit cărora le-a fost retrasă autorizarea din orice motiv, pentru activitatea de audit statutar desfășurată anterior emiterii ordinului de retragere a autorizării;

e) auditorii financiari și entitățile de audit din țări terțe care sunt înregistrați/te, dar nu și autorizați/te în România și se supun sistemelor de investigații și sancțiuni.

ARTICOLUL 4

Schimbul de informații și cooperarea în cazul investigațiilor privind încălcarea dispozițiilor legale pe teritoriul unui alt stat membru

(1) ASPAAS acordă asistență autorităților competente din alte state membre și autorităților europene de supraveghere relevante. În mod special, ASPAAS face schimb de informații și cooperează în investigațiile referitoare la efectuarea auditului statutar.

(2) În situația în care ASPAAS constată că se comit sau că au fost comise acte contrare dispozițiilor legale privind auditul legal al situațiilor financiare anuale și al situațiilor financiare consolidate, pe teritoriul unui alt stat membru, notifică aspectele constatate autorității competente.

(3) ASPAAS poate solicita efectuarea unei investigații de către autoritatea competentă a unui alt stat membru pe teritoriul acestuia, în baza protocolului încheiat cu acesta.

(4) La solicitarea autorităților competente în domeniul auditului statutar dintr-un alt stat membru, ASPAAS efectuează investigații pe teritoriul României.

(5) ASPAAS poate solicita ca unora dintre angajații săi să li se permită să însoțească personalul autorității competente a celui alt stat membru pe durata investigației.

(6) La solicitarea autorităților competente în domeniul auditului statutar dintr-un alt stat membru, ASPAAS poate permite ca angajați ai acestora să însoțească personalul ASPAAS pe durata investigației.

(7) În situația prevăzută la alin. (4) investigația face obiectul unui control general din partea ASPAAS.

(8) ASPAAS poate refuza să dea curs unei cereri de efectuare a unei investigații, astfel cum se prevede la alin. (4), sau a unei cereri ca personalul său să fie însoțit de personalul autorităților din alte state membre, astfel cum prevede alin. (5), în situația în care:

a) furnizarea de informații poate aduce atingere securității naționale, apărării țării și ordinii publice; sau

b) au fost deja inițiate procedurile judiciare cu privire la aceleași acțiuni și împotriva aceluiași persoane pe lângă autoritățile din România; sau

c) a fost deja adoptată o hotărâre judecătorească definitivă împotriva unor persoane pentru aceleași acțiuni de către autoritățile competente din România.

ARTICOLUL 5

Cooperarea cu autoritățile competente din țări terțe

(1) ASPAAS poate permite transferul către autoritățile competente dintr-o țară terță al rapoartelor de investigații referitoare la auditul în cauză, în baza unui acord de colaborare așa cum este menționat în condițiile prevăzute de art. 70 alin. (1) din Legea nr. 162/2017.

(2) Acordul de colaborare trebuie să asigure că:

a) autoritățile competente justifică motivele cererii pentru obținerea dosarelor de audit sau a altor documente;

b) persoanele angajate sau angajate anterior de către autoritățile competente ale țării terțe care primește informațiile fac obiectul obligației de păstrare a secretului profesional;

c) să nu fie compromisă protecția intereselor comerciale ale entității auditate, inclusiv drepturile de proprietate intelectuală și industrială;

d) autoritățile competente ale unei țări terțe pot folosi dosarele de audit și alte documente doar pentru exercitarea funcțiilor lor de supraveghere publică, de asigurare a calității și de investigații, funcții care îndeplinesc cerințe echivalente cu cele de la art. 29, 30 și 32 din Directiva 2006/43/CE, cu modificările și completările ulterioare;

e) ASPAAS poate refuza cererea unei autorități competente dintr-o țară terță privind dosarele de audit sau alte documente deținute de un auditor financiar sau de o firmă, în situația în care: furnizarea dosarelor de audit sau a documentelor poate aduce atingere suveranității, securității sau ordinii publice a Uniunii Europene sau a României; au fost deja inițiate proceduri judiciare cu privire la aceleași acțiuni și împotriva aceluiași persoane pe lângă autoritățile din România cărora le este adresată solicitarea; a fost deja adoptată o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la aceleași acțiuni și împotriva aceluiași auditori financiari sau firme de audit de către autoritățile competente din România.

(3) ASPAAS adoptă măsurile necesare pentru a se conforma deciziei Comisiei Europene cu privire la gradul de adecvare menționat la art. 70 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 162/2017.

(4) În cazuri excepționale și prin derogare de la dispozițiile art. 70 alin. (1), ASPAAS poate permite auditorilor financiari sau firmelor de audit autorizate în România să transfere dosare de audit și alte documente de audit direct către autoritățile competente ale unei țări terțe, cu condiția ca:

a) autoritățile competente din acea țară terță să fi inițiat investigații referitoare la respectivul auditor financiar sau firma de audit;

b) transferul să nu contravină obligațiilor pe care trebuie să le respecte auditorii financiari și firmele de audit în legătură cu transferul dosarelor de audit sau al altor documente către ASPAAS;

c) să existe un acord de colaborare între autoritatea competentă română și autoritățile competente ale acelei țări terțe care să permită ASPAAS acces direct reciproc la dosarele de audit și la alte documente ale entităților de audit din respectiva țară terță;

d) autoritatea competentă care face solicitarea din țara terță în cauză să informeze în prealabil ASPAAS cu privire la fiecare cerere directă de informații, indicând motivele acesteia;

e) să fie respectate condițiile menționate la art. 70 alin. (2).

(5) În situația în care investigația vizează auditul statutar al situațiilor financiare anuale consolidate ale unui grup de entități, auditorul grupului pune la dispoziția ASPAAS, la cerere, documentația relevantă pe care o deține cu privire la activitatea de audit desfășurată de auditorii, entitățile de audit, auditorii financiari sau firmele de audit dintr-o țară terță în scopul derulării auditului grupului, inclusiv toate documentele de lucru relevante pentru auditul grupului.

(6) ASPAAS aduce la cunoștința Comisiei Europene acordurile de colaborare prevăzute de art. 70 alin. (1) și (4) din Legea nr. 162/2017.

ARTICOLUL 6

Declanșarea investigației

(1) Sesizarea în urma căreia se poate declanșa o investigație se transmite către ASPAAS și se gestionează de către ASPAAS, potrivit prevederilor Normelor privind raportarea către ASPAAS a încălcărilor reglementărilor în domeniul auditului statutar, aprobate prin Ordinul președintelui ASPAAS nr. 266/2018.

(2) În situația reglementată conform art. 1 alin. (2), în cazul sesizărilor, Comisia de gestionare a sesizărilor constituită potrivit prevederilor Normelor privind raportarea către ASPAAS a încălcărilor reglementărilor în domeniul auditului statutar, aprobate prin Ordinul președintelui ASPAAS nr. 266/2018, propune spre aprobare președintelui ASPAAS declanșarea unei investigații.

(3) În situația reglementată conform art. 1 alin. (2), în cazul autosesizării, în cuprinsul acesteia se indică, în măsura în care acestea sunt identificate, elementele prevăzute pentru conținutul unei sesizări potrivit prevederilor Normelor privind raportarea către ASPAAS a încălcărilor reglementărilor în domeniul auditului statutar, aprobate prin Ordinul președintelui ASPAAS nr. 266/2018.

(4) Activitatea de autosesizare are drept scop:

- a) menținerea unui sistem proactiv pentru interesul public;
- b) identificarea într-un stadiu incipient a unei conduite îngrijorătoare a persoanelor prevăzute la art. 3; și
- c) oferirea unei asigurări suplimentare părților interesate externe cu privire la preocuparea activă a ASPAAS de protejare a interesului public.

(5) Demararea investigației se face odată cu numirea responsabilului/responsabililor pentru efectuarea investigației prin decizia președintelui ASPAAS.

ARTICOLUL 7

Desfășurarea investigației

(1) Efectuarea investigațiilor în activitatea de audit statutar se realizează de către responsabilul/responsabilii — echipa — pentru desfășurarea investigației numit/numiți prin decizie a președintelui ASPAAS dintre inspectorii din cadrul Serviciului investigații, asigurarea calității și inspecții (SIACI) al ASPAAS.

(2) În funcție de complexitatea investigației, pe lângă inspectorii din cadrul SIACI, ASPAAS poate contracta experți pentru a efectua servicii specifice în cadrul investigațiilor, asigurându-se că nu există conflicte de interese între aceștia și auditorul financiar sau firma de audit investigată, precum și între aceștia și ASPAAS sau Camera Auditorilor Financiari din România (CAFR). Criteriile de selecție pentru experți trebuie să respecte prevederile art. 35 alin. (6) lit. a) și c) din Legea nr. 162/2017.

(3) Aria de cuprindere a investigației include, dar nu se limitează la, aspectele reclamate prin sesizarea/autosesizarea care a generat declanșarea investigației, echipa de investigație putând extinde investigația, caz în care se formulează concluzii și cu privire la noile aspecte investigate.

(4) În cazul investigației cu privire la efectuarea necorespunzătoare a auditului statutar, poate fi angajată atât răspunderea partenerului-cheie care a semnat raportul de audit, cât și răspunderea firmei de audit care a contractat misiunea de audit statutar și a revizorului de calitate, după caz.

(5) În vederea asigurării dreptului la apărare al persoanelor, acestea vor fi convocate în vederea audierii cu cel puțin 5 zile înainte de data stabilită pentru audiere.

(6) Prin convocare se indică obligatoriu obiectul sesizării, data, ora și locul desfășurării ședinței pentru care a fost convocat(ă) în vederea audierii, precum și documentele solicitate în vederea soluționării sesizării.

(7) Auditorul financiar sau firma de audit, după caz, trebuie să comunice ASPAAS lista documentelor solicitate în termen de 3 zile de la comunicarea solicitării.

(8) Convocarea la ședința de audiere a auditorilor financiari și firmelor de audit se trimite de obicei prin poșta electronică de către responsabilul/unul dintre responsabilii pentru desfășurarea investigației, la adresa de poștă electronică comunicată de către auditorul financiar/firma de audit la ASPAAS pentru înregistrare în Registrul public electronic al auditorilor financiari și firmelor de audit.

(9) În cazul în care auditorul financiar/firma de audit nu a trimis la ASPAAS adresa de poștă electronică pentru înregistrare în Registrul public electronic al auditorilor financiari și firmelor de audit, precum și în alte situații, dacă este cazul, comunicarea se poate transmite prin orice alte mijloace de comunicare prevăzute de Codul de procedură civilă.

(10) În cazul prevăzut la alin. (9), convocarea se întocmește, după caz, de către responsabilul/responsabilii pentru desfășurarea investigației și se transmite persoanei convocate sub semnătura acestuia/acestora.

(11) Dacă persoanele nu răspund la convocare sau nu își folosesc dreptul la apărare, deși convocarea s-a făcut cu respectarea prevederilor legale și dispozițiilor prezentelor norme, obligația ASPAAS de a asigura dreptul la apărare se consideră îndeplinită, iar responsabilul/responsabilii pentru desfășurarea investigației finalizează investigația pe baza informațiilor existente, prin emiterea raportului de investigație.

(12) Pentru cazuri bine justificate (urgență medicală, imposibilitatea deplasării etc.), persoana cercetată poate solicita, o singură dată, o reprogramare a audierii. În acest sens va înainta o solicitare, însoțită de documente justificative, cu cel târziu o zi înainte de data stabilită pentru ședința de audiere, fără a pune în pericol posibilitatea derulării investigației, respectiv cu respectarea termenelor de soluționare a dosarelor și/sau de prescripție a abaterii. În situația în care motivul invocat pentru reprogramare și documentele justificative sunt relevante, iar derularea investigației nu este pusă în pericol, responsabilul/responsabilii pentru desfășurarea investigației re programează audierea și îl înștiințează pe solicitant prin e-mail.

(13) Refuzul auditorului financiar sau al reprezentantului legal al firmei de audit, după caz, de a transmite documentele solicitate constituie abatere administrativă și se sancționează conform art. 40 din Legea nr. 162/2017.

(14) Investigația se derulează și se finalizează de către responsabilul/responsabilii pentru desfășurarea investigației în termen de 3 luni de la data luării la cunoștință de către aceasta de sesizare/autosesizare, respectiv de la data emiterii deciziei prevăzute la alin. (1). În cazuri excepționale și temeinic justificate, termenul de 3 luni poate fi extins până la 6 luni, doar cu aprobarea președintelui ASPAAS.

(15) Responsabilul/Responsabilii pentru desfășurarea investigației trebuie să respecte prevederile art. 7 din Normele privind raportarea către ASPAAS a încălcărilor reglementărilor în domeniul auditului statutar, aprobate prin Ordinul președintelui ASPAAS nr. 266/2018, pe tot parcursul desfășurării investigației.

ARTICOLUL 8

**Obligațiile auditorului financiar și/sau ale firmei de audit
privitor la desfășurarea investigației**

(1) Prin derogare de la principiul confidențialității, auditorii financiari și firmele/entitățile de audit au obligația profesională de a prezenta echipei de investigație orice informații, inclusiv cele de natură confidențială, pentru a răspunde solicitărilor acesteia.

(2) Auditorii financiari și/sau reprezentanții firmei/entității de audit a căror activitate face obiectul investigației au obligația:

a) să respecte principiile fundamentale ale Codului etic pentru profesioniștii contabili emis de Federația Internațională a Contabililor (*IFAC*), inclusiv atunci când comunică cu ASPAAS și cu reprezentanții acesteia;

b) să asigure accesul echipei de investigație și să permită exercitarea atribuțiilor specifice desfășurării investigației;

c) să răspundă cererilor de informații transmise de ASPAAS în termenele stabilite de aceasta;

d) să asigure pe toată perioada investigației prezența personalului responsabil cu implementarea sistemului de control al calității și cu misiunile de audit care fac obiectul investigației;

e) să asigure accesul echipei de investigație la dosarele de audit și la orice documente pe care le gestionează sau le au în păstrare, care au legătură cu obiectul investigației și servesc pentru documentarea probelor care susțin concluziile investigației;

f) să furnizeze echipei de investigație copiile documentelor solicitate pe care să aplice mențiunea de conformitate cu originalul;

g) să pună la dispoziția echipei de investigație orice alte documente pe care le consideră relevante pentru desfășurarea investigației;

h) la finalul investigației, auditorul financiar sau reprezentantul firmei de audit, după caz, trebuie să declare în scris că a pus la dispoziția echipei de investigație toate actele și documentația deținută și care poate fi relevantă pentru desfășurarea investigației, potrivit modelului prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentele norme.

ARTICOLUL 9

Desfășurarea audierii

(1) Etapele din cadrul activității de investigații se pot desfășura la sediul auditorului financiar, la sediul firmei de audit sau la sediul ASPAAS. Audierea auditorului financiar/reprezentantului firmei de audit se realizează de obicei la sediul ASPAAS.

(2) Audierea se înregistrează pe suport audio și se finalizează prin întocmirea unui proces-verbal care se semnează pe fiecare pagină și la sfârșit de către membrii echipei de investigație, auditorul financiar/reprezentantul firmei de audit și, dacă este cazul, de către orice altă persoană care a participat la întâlnire.

(3) Refuzul oricăreia dintre persoanele indicate la alin. (2) de a semna procesul-verbal se menționează în cuprinsul acestuia.

ARTICOLUL 10

Finalizarea investigației

(1) După finalizarea investigației, responsabilul/responsabilii pentru desfășurarea investigației emite/emit raportul de investigație care se întocmește în două exemplare, din care un exemplar se comunică președintelui ASPAAS, iar celălalt exemplar este arhivat la nivelul SIACI.

(2) Raportul de investigație va concluziona cu privire la detectarea unei/unor abateri administrative/contravenționale etc. sau la lipsa identificării unei abateri în urma efectuării investigației.

(3) În cazul în care prin raportul de investigație s-a stabilit că a fost detectată o abatere, vor fi consemnate, de regulă, următoarele aspecte:

a) identificarea clară a faptelor, precum și a dispozițiilor legale care au fost încălcate;

b) premisele derulării investigației;

c) motivele care au stat la baza comiterii faptei;

d) împrejurările în care fapta a fost săvârșită;

e) consecințele abaterii;

f) comportamentul general al persoanei cercetate;

g) eventualele sancțiuni aplicate anterior acesteia;

h) măsura în care persoana a cooperat cu ASPAAS și a răspuns solicitărilor acesteia în legătură cu fapta/situația în cauză;

i) opiniile separate, dacă este cazul;

j) orice alte date și informații concludente.

(4) Dacă se stabilește prin raportul de investigație că fapta cercetată nu constituie o abatere, respectiv nu există suficiente temeiuri în fapt și în drept pentru a justifica efectuarea necorespunzătoare a auditului statutar, în raport se fundamentează concluzia.

(5) Raportul de investigație se întocmește cu respectarea termenului prevăzut la art. 7 alin. (14).

(6) În cazul în care raportul de investigație remarcă existența unei abateri administrative, acesta se direcționează către președintele ASPAAS cu propunerea transmiterii către Comisia de disciplină a ASPAAS pentru derularea procedurii disciplinare, în temeiul art. 83 alin. (10) și art. 84 din Legea nr. 162/2017.

(7) În cazul în care raportul de investigație remarcă existența unei abateri administrative, fiind însă aplicabile măsurile de prevenție conform prevederilor art. 39 din Legea nr. 162/2017, responsabilul/responsabilii pentru desfășurarea investigației va/vor proceda la aplicarea prevederilor incidente.

(8) În cazul prevăzut la alin. (7), raportul de investigație poate fi prezentat în cadrul întâlnirii Comisiei de disciplină în care se analizează dosarul, la solicitarea acesteia, de către responsabilul pentru desfășurarea investigației/cel puțin unul dintre responsabilii pentru desfășurarea investigației care a/au semnat raportul de investigație.

(9) În cazul în care raportul de investigație constată existența unei abateri contravenționale, responsabilul/responsabilii pentru desfășurarea investigației va/vor întocmi procesul-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor.

(10) În constatarea și aplicarea contravențiilor, responsabilul/responsabilii pentru desfășurarea investigației va/vor aplica prevederile ordinului președintelui ASPAAS emis în conformitate cu prevederile art. 44 alin. (3) din Legea nr. 162/2017.

(11) Procesul-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor va respecta prevederile reglementărilor specifice emise de ASPAAS.

ARTICOLUL 11

Dispoziții tranzitorii și finale

(1) Termenele stabilite prin prezenta normă se calculează potrivit modului de calcul al termenelor procedurale prevăzut de art. 181 din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Nerespectarea prevederilor prezentelor norme atrage răspunderea auditorilor financiari care acționează în nume propriu sau a auditorilor financiari membri în organul administrativ sau de conducere a firmei de audit și/sau asociați/acționari ai acesteia, precum și a oricărui auditor financiar implicat în investigație, după caz.

(3) Prevederile prezentei norme se aplică pentru investigațiile declanșate după intrarea ei în vigoare.

Declarația pe propria răspundere

Subsemnatul/Subsemnata,, auditor financiar înregistrat în Registrul public electronic cu numărul, reprezentant al firmei de audit înregistrată în Registrul public electronic cu numărul, declar pe propria răspundere, cunoscând prevederile art. 322, 323 și 326 din Codul penal privind falsul în înscrisuri sub semnătură privată, uzul de fals și, respectiv, falsul în declarații, că mi-au fost aduse la cunoștință de către echipa de investigație a Autorității pentru Supravegherea Publică a Activității de Audit Statutar, potrivit Mandatului nr., obiectivele urmărite în desfășurarea investigației și că am pus la dispoziția echipei documentația care cuprinde toate actele și informațiile deținute la acest moment, relevantă pentru desfășurarea investigației.

Data

Calitatea (administrator, acționar)
Numele și prenumele,
Semnătura,

Parafa auditorului financiar/a societății de audit

**ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE
DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI**

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN**pentru abrogarea art. 40 din Norma tehnică energetică privind determinarea consumului propriu tehnologic în rețelele electrice de interes public — NTE 013/16/00, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 26/2016**

Având în vedere prevederile art. 36 alin. (7) lit. p) și art. 45 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 123/2012 a energiei electrice și a gazelor naturale, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (1) lit. d) și ale art. 9 alin. (1) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite prezentul ordin.

Art. 1. — Articolul 40 din Norma tehnică energetică privind determinarea consumului propriu tehnologic în rețelele electrice de interes public — NTE 013/16/00, aprobată prin Ordinul președintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei nr. 26/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 și 536 bis din 18 iulie 2016, se abrogă.

Art. 2. — Operatorul de transport și de sistem, precum și operatorii de distribuție a energiei electrice duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin, iar departamentele de specialitate din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei urmăresc respectarea prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Dumitru Chiriță

București, 17 iulie 2020.
Nr. 147.

ACTE ALE COLEGIULUI FIZIOTERAPEUȚILOR DIN ROMÂNIA

COLEGIUL FIZIOTERAPEUȚILOR DIN ROMÂNIA

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea Metodologiei privind activitățile procedurale interne de declanșare a mecanismului de alertă a celorlalte state membre ale Uniunii Europene, a statelor aparținând Spațiului Economic European și a Confederației Elvețiene

Având în vedere:

- Procesul-verbal de ședință înregistrat cu nr. 1.929 din 10.07.2020, întocmit în urma ședinței Consiliului național al Colegiului Fizioterapeuților din România;
- prevederile art. 20 alin. (2) și art. 26 din Legea nr. 229/2016 privind organizarea și exercitarea profesiei de fizioterapeut, precum și pentru înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Fizioterapeuților din România, cu modificările ulterioare;
- dispozițiile art. 2 alin. (2), art. 34—36, art. 37 alin. (2) lit. i) art. 39 alin. (2) și art. 107 din Statutul Colegiului Fizioterapeuților din România, aprobat prin Ordinul ministrului sănătății nr. 679/2017;
- prevederile art. 11 și ale art. 20 din Regulamentul intern de organizare și funcționare a Colegiului Fizioterapeuților din România, aprobat prin Ordinul ministrului sănătății nr. 1.056/2019, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul național al Colegiului Fizioterapeuților din România, întrunit în ședința din data de 10.07.2020, emite următoarea hotărâre:

Art. 1. — Se aprobă Metodologia privind activitățile procedurale interne de declanșare a mecanismului de alertă a celorlalte state membre ale Uniunii Europene, a statelor aparținând Spațiului Economic European și a Confederației

Elvețiene, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Colegiului Fizioterapeuților din România,
Elena Căciulan

București, 10 iulie 2020.
Nr. 54.

ANEXĂ

METODOLOGIE

privind activitățile procedurale interne de declanșare a mecanismului de alertă a celorlalte state membre ale Uniunii Europene, a statelor aparținând Spațiului Economic European și a Confederației Elvețiene

Art. 1. — (1) Colegiul Fizioterapeuților din România, denumit în continuare CFZRO, este autoritatea competentă pentru monitorizarea, controlul, autorizarea și exercitarea profesiei de fizioterapeut, desemnată prin lege să informeze celelalte state membre ale Uniunii Europene, statele aparținând Spațiului Economic European și Confederația Elvețiană, cu privire la fizioterapeuții în cazul cărora autoritățile sau instanțele judecătorești naționale, prin hotărâri definitive:

a) au restrâns sau au interzis desfășurarea activităților profesionale pe teritoriul României, în întregime sau în parte, chiar și cu caracter temporar;

b) au constatat că, în scopul recunoașterii calificării, au făcut uz de titluri falsificate de calificare profesională.

(2) Obligația de informare prevăzută la alin. (1) constituie una dintre cerințele de cooperare administrativă a statelor membre ale Uniunii Europene, reglementată de Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale, cu modificările

și completările ulterioare, în vederea garantării siguranței pacienților aflați în relație cu acești profesioniști.

Art. 2. — Mecanismul de transmitere a informațiilor în situațiile prevăzute la art. 1 alin. (1) se definește ca mecanism de alertă a statelor membre ale Uniunii Europene și se realizează prin intermediul Sistemului de informare al pieței interne (IMI), pus la dispoziția statelor membre ale Uniunii Europene de către Comisia Europeană.

Art. 3. — (1) Departamentul juridic al Colegiului național al CFZRO este structura de specialitate din cadrul CFZRO care are în atribuții declanșarea, modificarea și, respectiv, revocarea/închiderea alertelor statelor membre ale Uniunii Europene, ale statelor aparținând Spațiului Economic European și ale Confederației Elvețiene, în baza deciziilor emise în acest sens de către președintele CFZRO.

(2) Președintele CFZRO emite deciziile prevăzute la alin. (1), pe baza informării scrise a Departamentului juridic al CFZRO referitoare la obiectul alertei, respectiv cu privire la profesionist și hotărârea de sancționare aplicată acestuia.

(3) În cazurile prevăzute la art. 9 alin. (2) decizia privind alerta poate conține precizarea că face obiectul unor proceduri inițiate de către profesionistul în cauză.

Art. 4. — (1) Informațiile transmise în cadrul mecanismului de alertă se limitează la cele prevăzute prin art. 26 alin. (2) lit. a)—e) din Legea nr. 229/2016 privind organizarea și exercitarea profesiei de fizioterapeut, precum și pentru înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Fizioterapeuților din România, cu modificările ulterioare, denumită în continuare *Legea nr. 229/2016*.

(2) Prelucrarea datelor prevăzute la alin. (1) se poate face cât timp alerta este valabilă.

(3) Prelucrarea datelor cu caracter personal în scopul schimbului de informații prin intermediul alertelor se realizează cu respectarea obligațiilor și principiilor din legislația specifică privind prelucrarea și protecția datelor cu caracter personal.

Art. 5. — (1) Mecanismul de alertă se declanșează în termen de 3 zile de la:

a) data emiterii hotărârii Consiliului teritorial al colegiului teritorial/Consiliului național al CFZRO de suspendare a calității de membru, ca sancțiune disciplinară;

b) data emiterii hotărârii Consiliului național al CFZRO privind retragerea dreptului de exercitare a profesiei, în întregime sau în parte, chiar și cu caracter temporar, în cazurile de retragere a calității de membru CFZRO;

c) data emiterii hotărârii judecătorești definitive care are ca obiect situațiile prevăzute la art. 1 alin. (1), respectiv de la data informării oficiale a Departamentului juridic al CFZRO în acest sens.

(2) În vederea aplicării prevederilor alin. (1) hotărârile Consiliului teritorial al colegiului teritorial privind suspendarea calității de membru, ca sancțiune disciplinară, se transmit Departamentului juridic al CFZRO în termen de 24 de ore de la emitere.

(3) În cazul în care hotărârile judecătorești prevăzute la alin. (1) lit. c) sunt comunicate Colegiului teritorial din cadrul CFZRO la care profesionistul respectiv este membru, acesta va înștiința Departamentul juridic al CFZRO în termen de 24 de ore de la comunicare.

Art. 6. — (1) În termen de 3 zile de la data primirii informațiilor relevante privind revizuirea condițiilor de sancționare, Departamentul juridic al CFZRO modifică corespunzător conținutul alertei respective, informând în acest sens statele membre ale Uniunii Europene, statele aparținând Spațiului Economic European și Confederația Elvețiană, precum și

colegiile teritoriale ale CFZRO. Informarea va include data de expirare, precum și orice altă schimbare a sancțiunii, ulterioară datei respective.

(2) În cazul revocării sau expirării sancțiunii, Departamentul juridic al CFZRO ia măsuri imediate de închidere a alertei, informând în acest sens statele membre ale Uniunii Europene, statele aparținând Spațiului Economic European și Confederația Elvețiană, precum și colegiile teritoriale ale CFZRO. În aceste cazuri, alerta se șterge în termen de 3 zile de la data adoptării deciziei de revocare sau de la expirarea interdicției.

(3) Prevederile alin. (1) și (2) se aplică cu respectarea prevederilor art. 3.

Art. 7. — (1) În cazul fizioterapeuților, membri ai CFZRO, care fac obiectul alertei inițiate de un alt stat membru al Uniunii Europene, Departamentul juridic informează, de urgență, președintele și colegiile teritoriale ale CFZRO, în vederea aplicării măsurilor care asigură protecția pacienților români.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică și în cazul alertelor inițiate de un alt stat membru al Uniunii Europene pentru fizioterapeuți cetățeni români sau pentru membrii de familie ai acestora, formați în profesie în România și care nu sunt membri CFZRO.

Art. 8. — Departamentul juridic al CFZRO înștiințează în scris profesionistul, care face obiectul uneia dintre hotărârile prevăzute la art. 5 alin. (1), referitor la decizia de alertă (de declanșare, de modificare și, respectiv, de revocare/inchidere), emisă de președintele CFZRO în cazul acestuia, în același timp cu inițierea și derularea mecanismului de alertă.

Art. 9. — (1) Fizioterapeuții în cazul cărora s-au emis decizii de alertă de către președintele CFZRO au posibilitatea, după caz:

a) să solicite rectificarea acestora, pe baza documentelor doveditoare anexate cererii; sau

b) să conteste deciziile respective la instanța de contencios administrativ, potrivit legii.

(2) Profesioniștii prevăzuți la alin. (1) au posibilitatea de a obține despăgubiri legate de orice prejudiciu cauzat prin alerte false trimise altor state membre ale Uniunii Europene, statelor aparținând Spațiului Economic European și Confederației Elvețiene.

Art. 10. — (1) Colegiile teritoriale ale CFZRO au obligația de a întocmi și întreține evidența membrilor în cazul cărora s-au emis hotărârile prevăzute la art. 5 alin. (1).

(2) Evidența va include categoriile de informații prevăzute la art. 4 alin. (1).

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

